

РЕШЕНИЕ

№ 38893

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7771** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 1730 от 10.05.2025 г., постановено по НАХД № 10586/2024 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-013153/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на В. П. К. от В., [улица], ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания:

глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.5, ал.3, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 от същия закон;

глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП, на основание чл.185 от същия закон;

глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.137а, ал.1 ЗДвП, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от същия закон.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63в от ЗАНН, обжалва същото. В жалбата е наведено касационно основание нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът се позовава на обстоятелството, че Административен съд-гр.П. е отменил ЗППАМ временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността, наложена по отношение на същия автомобил, а районният съд неправилно е игнорирал отмяната на акта. Изтъква недоказаност на останалите вменени му административни нарушения. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да

постанови друго, с което да отмени НП в обжалваната му част, като присъди в полза на касационния жалбоподател разноси в цялост. В с.з. касаторът се явява и се представлява от адв.К., поддържа касационната жалба, моли за отмяна на съдебното решение и за присъждане на разноските, поискани с жалбата, за което представя списък на разноските. Представя писмени бележки, в които развива подробни съображения в подкрепа на становището си за неправилност на касирания съдебен акт.

Ответникът по касация – Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР - не изпраща представител, но чрез пълномощника си юк.П. е представил писмени бележки, в които е застъпил становище за неоснователност на жалбата. Отправил е искане за оставяне в сила на съдебния акт и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а наред с това е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е частично основателна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 23-4332-013153/04.07.2023 г. на Началник сектор в СДВР, ОПП при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.ГА, № 819240/12.06.2023 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективираният в акта констатации се свеждат до това, че на 12.06.2023 г., около 15,50 ч в [населено място], на [улица]с посока от пл."Руски паметник" към [улица]В. П. К. е управлявал лек автомобил О. К. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Г. К., като при извършена проверка е установено, че автомобилът е спрял от движение на 30.09.2022 г. Водачът е представил СУМПС със срок на валидност, изтекъл на 28.05.2021 г. и не е поставил обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван. Първото нарушение е квалифицирано по чл.5, ал.3, т.2 ЗДвП, второто - по чл.150а, ал.1 ЗДвП, и третото - по чл.137а, ал.1 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил първото оспорено административно наказание на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 ЗДвП, второто - на основание чл.185 ЗДвП, и третото - на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 ЗДвП.

За да потвърди обжалваното постановление, районният съд е приел нарушенията за безспорно доказани, като е намерил, че към датата на проверката (12.06.2023 г.) спирането на МПС от движение е било факт. Съдът е посочил, че и останалите нарушения на водача са доказани, а жалбоподателят не е ангажирал доказателства за противното, като се е позовал на презумптивната сила на констатациите в АУАН.

Така постановеното решение е частично неправилно.

Относно нарушението по чл.5, ал.3, т.2 ЗДвП.

Указаната разпоредба на закона забранява на водачите на пътни превозни средства да управляват пътни превозни средства, спрени от движение.

По делото няма спор, че със Заповед № 22-4332-004889/23.09.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б.А ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, спрямо О. К. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Г. К., е наложена ПАМ временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността (несветещи задна лява габаритна и стоп светлина, които са

счупени). Адресат на указаната заповед е собственикът на автомобила П. Г. К. – баща на касационния жалбоподател В. П. К.. Страните не спорят, че указаната заповед е отменена с Решение № 369 от 08.06.2023 г. Административен съд-гр.П., като съдебният акт е влязъл в сила на 08.06.2023 г. Ясно е при това положение, че към датата на проверката (12.06.2023 г.) спирането на МПС от движение не е съществувало в правния мир.

Издадената ЗППАМ не е била действащ индивидуален административен акт към 12.06.2023 г., когато е извършена проверката на касационния жалбоподател, и не е могло да произведе действие. При това положение касаторът не е следвало да бъде санкциониран за това нарушение, а Съдът е следвало да отмени НП в тази негова част.

Като е достигнал до друг извод, районният съд е постановил неправилен в тази част съдебен акт, който подлежи на отмяна и тъй като спорът е изяснен от фактическа страна, да са постанови отмяна на НП № 23-4332-013153/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на В. П. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.5, ал.3, т.2 ЗДвП, на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 от същия закон.

Относно нарушението по чл.150а, ал.1 ЗДвП.

По силата на чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Разпоредбата на чл.150 ЗДвП забранява управлението на МПС от неспособни лица, а тази на чл.150а, ал.1 ЗДвП конкретизира общата забрана, че водачът няма право да извършва тази дейност без свидетелство за управление на МПС за съответната категория

По делото няма спор, че касаторът е бил правоспособен водач, който е управлявал със свидетелство за управление на МПС, но с изтекъл срок. Деянието правилно е подведено под нормата на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, която именно съдържа правилото за поведение на правоспособните водачи, т.е. такива, които вече са придобили правоспособност, да управляват МПС със свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Последното включва и изискването, свидетелството да не е с изтекъл срок на валидност. АНО правило е приложил материалния закон по отношение на констатираното нарушение.

Административното наказание е наложено на основание чл.185 ЗДвП, която норма предвижда за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните да се наказват с глоба 50 лв. При липса на специална законова разпоредба за санкциониране на водач, който управлява МПС със свидетелство с изтекъл срок на валидност, правилно АНО е приложил общата санкционна норма.

Като е достигнал до същия извод, районният съд е постановил правилен в тази част съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Не се констатираха основания за отмяната на НП в тази част съгласно претенцията на касационния жалбоподател.

Относно нарушението по чл.137а, ал.1 ЗДвП.

Указаната норма съдържа изискване водачите и пътниците в МПС от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които МПС са оборудвани.

По делото са събрани гласни доказателства от актосъставителя, който е разпитан в качеството му на свидетел и Съдът е кредитирал показанията като обективни, безпристрастни и логични. От

констатациите в АУАН, подкрепени и от показанията на актосъставителя се установява, че касаторът е управлявал лекия автомобил, като не е ползвал обезопасителен колан. Тези факти Съдът намира за безспорно установени и в подкрепа заключението на първоинстанционния съд, че нарушението е безспорно установено.

В административно-наказателното обвинение ответникът пред СРС е твърдял отрицателен факт, който не подлежи на доказване, а напротив – като водач на МПС жалбоподателят и настоящ касатор, бидейки задължен да спазва задълженията си като участник в пътното движение, е черпил благоприятни за себе си правни последици от доказването на факта, че е изпълнил тези задължения. Твърдението на АНО за отрицателни факти е могло да бъде оборено в съдебното производство посредством доказване по убедителен начин на реципрочните му положителни факти – че водачът е бил с поставен обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобилът, но това не е сторено.

По смисъл на § 6, т.47 от ДР на ЗДвП "обезопасителен колан" (колан за седалка, колан) е комплект от ленти с осигуряваща ключалка, регулиращи устройства и присъединителни приспособления, които могат да се закрепват към моторното превозно средство и са предназначени да намалят риска от увреждане на потребителя чрез ограничаване подвижността на тялото му в случай на сблъскване или внезапно намаляване скоростта на превозното средство. Такъв комплект обикновено се определя като "комплект колан", понятие, обхващащо и всяко устройство за преобразуване на енергия или прибиране на колан. Не се твърди и не се установява процесният автомобил да не е бил оборудван с обезопасителен колан.

За извършеното нарушение законосъобразно е наложено административно наказание по чл.183, ал.4, т.7 ЗДвП (ред. – ДВ, бр.101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) – глоба в размер на 50 лв., предвидена за водач, който не изпълнява задължението за използване на предпазен колан или носене на каска.

Като е достигнал до същия извод, районният съд е постановил правилен в тази част съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Не се констатираха основания за отмяната на НП в тази част съгласно претенцията на касационния жалбоподател.

В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да опорочават съдебния акт и да обуславят неговата отмяна от касационната инстанция.

При този изход на спора и двете спорещи страни имат право на разноски.

Касационният жалбоподател има право на разноски на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр.с чл.143 АПК, съобразно уважената част от касационната жалба – относно административното наказание глоба в размер на 300 лв. Същият претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., вписан в представения по делото договор за правна защита и съдействие, като изрично е посочено, че не е заплатен на основание чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата. Разпоредбата позволява на адвоката или адвокат от Европейския съюз да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица; роднини, близки или на друг юрист.

Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл.7, ал.2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. Последно посочената норма предвижда за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, когато интересът е до 1000 лв., възнаграждението да е 400 лв. По делото ответникът по касация е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

След като страните са договорили възнаграждение в размер, по-висок от определения в

наредбата, възражението за прекомерност следва да се приеме за основателно. Съдът направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, като прецени съответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата. Съдът съобрази изложеното по приложението на посочената разпоредба и анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение от 600 лв. спрямо извършеното по делото и предмета му, го намира като прекомерно и счита, че следва да присъди по-нисък размер разноски, а именно 400 лв. По-ниският размер на адвокатското възнаграждение Съдът обосновава с факта, че делото не се отличава с фактическа сложност, и съобрази извършеното от процесуалния представител - явяване в с.з. с изразено становище по касационната жалба. Пред касационната инстанция е представена писмена защита, но не от адв.К., а от касатора, в касационното производство не са събирани писмени доказателства, проведено е едно съдебно заседание, не се налага изясняване на многобройни факти и обстоятелства по спора, не са налага задълбочен анализ на приложение на материалния закон; и от правна страна спорът не се отличава със значителна сложност. Размер на адвокатския хонорар от 600 лв. се явява над който и да е минимум за дела от вида на настоящото. Съдът съобрази и Решение на СЕС по дело № С-438/2022 г., като в настоящия случай счита, че е налице прекомерност на претендираното възнаграждение за един адвокат за касационната инстанция в размер на 600 лв.

Ето защо следва претенцията да бъде редуцирана и адвокатското възнаграждение за адв.К. да бъде в размер на 400 лв. Съобразно отменената част от НП в полза на адв.К. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 324,32 лв.

На ответника се дължат разноски на основание чл.63д, ал.1, ал.4 и ал.5 ЗАНН във вр.с чл.143 АПК. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в размер на 130 лв., изчислено съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Съобразно потвърдената част от НП в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 24,59 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от Административно-процесуалния кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1730 от 10.05.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 10586/2024 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-013153/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, относно наложеното на В. П. К. от В., [улица], ЕГН: [ЕГН], административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.5, ал.3, т.2 от Закона за движението по пътищата, на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 от същия закон, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-013153/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, В ЧАСТТА на наложеното на В. П. К. от В., [улица], ЕГН: [ЕГН], административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.5, ал.3, т.2 от Закона за движението по пътищата, на основание чл.177, ал.1, т.4, пр.1 от същия закон.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1730 от 10.05.2025 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 10586/2024 г., В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ - с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-013153/04.07.2023 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, относно наложените на В. П. К. от В., [улица], ЕГН: [ЕГН], административни наказания:

глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП, на основание чл.185 от същия закон;

глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл.137а, ал.1 ЗДвП, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от същия закон;

както и в частта му на разноските.

ОСЪЖДА Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, да заплати на адвокат Е. К., адвокатско възнаграждение в размер на 324,32 лв. (триста двадесет и четири лева и 32 ст.), като сумата се възстанови от бюджета на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. П. К. от В., [улица], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Началник сектор в СДВР, отдел "Пътна полиция" при СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 24,59 лв. (двадесет и четири лева и 59 ст.).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.